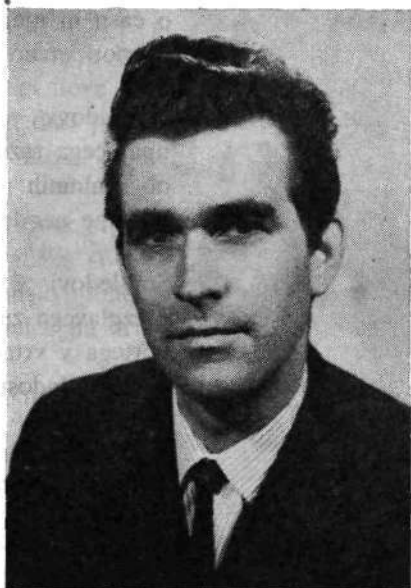


Morena

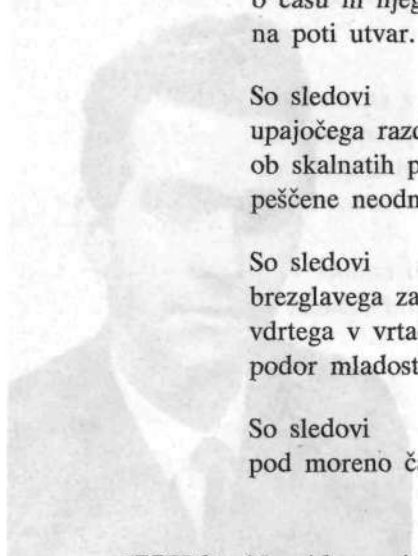
France
Vurnik

MORENA Tu se je utrgal čas:
morena nemega trenutka
je zagrnila grušč nemira,
plazove upanja,
podore iskanj.

Zaman je pričakovanje,
da bo geolog razgrebel
globino pod plazino
nad podorom stisk;
vse, kar je bilo,
je okamnina časa —
stisnjena v usad,
preplavljena z meliščem . . .

FOSIL So sledovi
nemirnega stopala
na begu
v neznan privid.

Morana



So sledovi
nesmiselnih vprašanj
o času in njegovih zankah
na poti utvar.

So sledovi
upajočega razdajanja
ob skalnatih previsih
peščene neodmevnosti.

So sledovi
brezglavega zaupanja,
vdrtega v vrtačo čarov —
podor mladosti.

So sledovi
pod moreno časa.

JEZERO Na videz umirjena gladina
v sončnem popoldnevu
kot privid uglajenega reda.
V globinah pa se je razpasel
mrak:

ribe so s svetlimi trebuhu
priplavale na površje.
Potoki so ubrali nove struge;
duši se, hlepi po
studenčnih pritokih,
po hudi uri,

da bi se utrgal oblak ...
Samo v sebi nima več čistih voda,
zasipa ga grušč
samo sebe uživajoče
slepote.

PLAZINA Nad sloji časa
drsi plazina besed —
sesedlih v deževju
prepričevanj.

Zlepile so se v živo gmoto
oklepajočo sloje časa.

Nenehno deževje
lepi nove plasti
in duši prejšnje
v molk.

Človek strmi,
zatiska si ušesa,
misli premetava
daleč na drugi breg.

S tem se ohranja.

PODOR Ta podor se je ugreznil
ob nepričakovanem spodmikanju tal:
zavalovilo je zidovje
zanesljive prihodnosti
in poniknilo v podoru.

Tu je žila razdejanja
in tale tu
začetek novega snovanja
na negotovih usedlinah
iz nuje in moči.

GLINA Svet je glina
in vsi smo glina
in sami svoji mojstri
kovačije.
Na Kitajskem po kitajsko
in podobno.
Pri nas pa po domače,
to se pravi,
da vsi vemo vse o vseh
po svoje,
da je oni takšen,
kakor misliš ti, da je,
se pravi,

da je oni glina,
 iz katere ti mojstruješ
 njegov profil
 in da ga boš pač zlepil,
 kolikor bo le mogoče,
 da bo takšen,
 kakor hočeš ti.

Sonce pripeka v beli popoldan,
 kovači smo in kujemo težko glino.
 Tako nastaja
 panteon
 (pod moreno).

LIRIČNI FINALE V tem kristalu je ujet
 spomin
 na nemir in strast
 podarjeno mehkim bokom
 nekega brezskrbnega večera
 na zeleni ravnici soglasja
 in razgubljenih muk
 v naplavini ur.

To ni klic
 po ponovitvah,
 da je le ujeto
 v mozaiku časa:
 spoznanje je lahko
 le enkrat samkrat
 res spoznanje.

Potem okameni
 in drami upanje,
 da ni še vse ujeto
 v radovedne tipalke
 čutil.